

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Прев 343/07
19.02.2008. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Слободана Спасића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ" у стечају, ради исплате 4.800.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег трговинског суда у Београду, Пж. бр. 3881/07 од 6.6.2007. године, у седници већа одржаној дана 19.2.2008. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца "АА", изјављена против решења Вишег трговинског суда у Београду Пж. бр. 3881/07 од 6.6.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Трговинског суда у Зрењанину П. бр. 202/07 од 16.4.2007. године одбачена је тужба тужиоца, којом тражи да се обавезе тужени да му исплати 4.800.000,00 динара, са законском каматом почев од пресуђења до исплате и трошкове спора.

Виши трговински суд у Београду је решењем Пж. бр. 3881/07 од 6.6.2007. године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио поменуто првостепено решење.

Против другостепеног решења тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битних повреда ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужени не подноси одговор на ревизију тужиоца, а Републички јавни тужилац се о изјављеној ревизији није изјаснио.

Врховни суд Србије је испитао ревизију на начин прописан чланом 399. ЗПП и тужиоачеву ревизију сматра неоснованом.

Нижестепена решења нису захваћена битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. На друге битне повреде као ревизијски разлог ревидент не указује осим што их спомиње као ревизијски разлог.

Из реферата тужбе и стања у првостепеном спису произилази да је тужилац дана 10.12.2002. године, као излучни поверилац у поступку стечаја над туженим као стечајним дужником у предмету првостепеног суда Ст. бр. 855/02 пријавио излучно право на непокретности уписаној у зк.ул. бр. аа КО ГГ... Тужени је као стечајни дужник оспорио пријављено излучно право. Тужилац је зарад утврђења оспореног излучног права тужбом покренуо спор евидентиран пред првостепеним судом под бројем П. 837/04. У овом спору утврђено је оспорено излучно право тужиоца као извршног повериоца. Тужени је био у поседу непокретности почев од подношења излучне пријаве потраживања тј. 10.12.2002. године до краја децембра 2006. године, када је након правоснажности пресуде о утврђењу излучног права предао тужиоцу кључеве од непокретности на којој је утврђено излучно право. Тужилац тужбом тражи да се обавезе тужени да му исплати накнаду за коришћење без правног основа предметне непокретности за 48 месеци. Накнаду изражава кроз тржишну закупнину у висини од 100.000,00 динара месечно што за утужени период представља тужбом утужени износ. Стечајни поверилац тужилац није поднео пријаву потраживања зарад наплате накнаде за коришћење предметне непокретности коју је правоснажно излучио из стечајне масе туженог као стечајног дужника.

Код оваквог стања ствари које је и неспорно, првостепени суд је тужбу одбацио као недозвољену јер тужилац као стечајни поверилац није пријавио своје облигационо потраживање у поступку стечаја на начин и под условима прописаним важећим Законом о принудном поравнању, стечају и ликвидацији. Другостепени суд је прихватио изражени правни став првостепеног суда, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио првостепено решење којим је тужба одбачена.

Тужилац у ревизијским разлозима оспорава изражени правни став првостепеног и другостепеног суда и образлаже зашто је изражени правни став нижестепених судова неоснован, покушавајући да другачијим приказом стања ствари и применим норми из стечајних закона укаже на основаност тужбеног захтева.

У ревизијским разлозима тужилац само основано указује да је о његовом тужбеном захтеву погрешно одлучено. Погрешно одлучено само у смислу што тужбу није требало одбацити него тужбени захтев одбити као неоснован. Одбити га са разлога неоснованости истог. Право на накнаду за коришћење из стечајне масе излучене непокретности тужилац је стекао тек са даном правоснажности пресуде којом је

утврђено право на излучење непокретности из стечајне масе. По правоснажности пресуде којом је утврђено ово право тужени је као стечајни дужник предао тужиоцу у посед непокретност која је предмет излучења, а за коју се у овом спору тражи накнада за коришћење. То даље подразумева да тужилац нема право на накнаду коју је утужио, а за период од подношења излучене пријаве потраживања па до правоснажности судске одлуке којом је утврђено излучно право на основу које је тужени као стечајни дужник излучио непокретност из стечајне масе. Тек по утврђењу права својине тј. излучног права тужилац стиче право на накнаду за коришћење, јер је од тада тужени као држалац непокретности постао несавестан. Међутим, тужени је по протеклу парационог рока предао добровољно непокретност која је била предмет излучења из стечајне масе и то подразумева да није у обавези да тужиоцу плаћа било шта по основу накнаде за коришћење предметне непокретности од дана подношења излучне пријаве потраживања па до дана предаје непокретности. Зато је тужбени захтев требало одбити применом правила о терету доказивања из члана 220. и 221. ЗПП.

Како је одлучивање нижестепених судова одбацивањем тужбе као недозвољене процесно повољније за ревидента као странку у спору и како би супротно томе одлучивање по ревизији одбијањем тужбеног захтева било неповољније за тужиоца као ревидента и супротно ревизијском предлогу, ревизијски суд је на основу процесног овлашћења из члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци ревизијског решења.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ